

čení bylo podáno již s návrhem, ježto ohrožená strana pravidelně neví, v kterých bodech bude soud požadovati osvědčení, a podávala by mnohdy třeba i osvědčení zbytečná. Nad to nedostatečné osvědčení nároku lze podle § 390 ex. ř. nahraditi jistotou. Pochybil tedy rekursní soud, když nevyzval žalobkyni, aby osvědčila nárok a předložila důkazy v žalobě nabízené, ihned zamítl návrh na prozatímní opatření. Proto bylo zrušiti rozhodnutí rekursního soudu a naříditi, jak se stalo.

Čís. 8051.

K účinnosti postupu pohledávky proti dlužníku stačí každá jasná a spolehlivá zpráva odkudkoli. Jakmile se tak stalo, nesměl dlužník platiti postupiteli, třebas tento postup popřel, aniž dalšímu jeho postupníku. Učinil-li tak přece, jest práv prvému postupníku.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, Rv I 640/27.)

Žalobce sdělil žalované záložně dopisem ze dne 27. května 1924, že mu Alois H. postoupil pohledávku za žalovanou záložnou. Záložna se pak dotázala Aloise H-a, zda postoupil pohledávku žalobci, což Alois H. popřel. K pozdějšímu příkazu H-ovu vyplatila záložna onu pohledávku Václavu K-ovi. Žalobu o zaplacení postoupené pohledávky o b a n i ž š í s o u d y zamítly, o d v o l a c í s o u d z těchto důvodů: Soudem první stolice bylo zjištěno, že, když žalovaná dne 27. května 1924 obdržela žalobcův dopis o postupu, ihned se telefonicky doptala Aloisa H-a, že, ač má u žalované značný dluh, ještě něco postupuje, a tu že Alois H. výslovně prohlásil, že žalobci nic nepostoupil, a že, když pak svědek S. žalobci toto prohlášení H-ovo telefonicky sdělil s upozorněním, že bez souhlasu H-ova nemůže na účtě H-ově poznamenati tento postup, prohlásil žalobce, že si to s H-em vyřídí. Soud první stolice podle svého zjištění správně a obšírně odůvodnil, že bylo věci žalobce, by H-a přiměl k tomu, by uznal postup proti záložně. K tomu dlužno podotknouti jen tolik, že ustanovení §§ 1395 a 1396 obč. zák. »pokud dlužníku nestane se postupník známým«, dlužno posuzovati podle postavení, v němž se postoupený dlužník ocitá při oznámení postupu. Podle povahy postupu jest povinen postoupený dlužník postupníku postoupenou pohledávku vyplatiti (§ 1394 obč. zák.). Pokud by však vyplatil pohledávku nepravému postupníku, jeho dluh nezaniká a jest povinen jej pravému věřiteli zaplatiti. Dlužník ovšem může předmět pohledávky složit k soudu podle § 1425 obč. zák., avšak složení to jest placením jen tehdy, když se stalo oprávněně a bylo věřiteli oznámeno. Ze srovnání tak dalekosáhlých pro dlužníka ustanovení jest zřejmo, že ne každé libovolné a kýmkoli učiněné oznámení udánlivého postupu může vyvolati následek §§ 1395 a 1396 obč. zák., nýbrž jen takové oznámení, které bylo postoupenému dlužníku učiněno spolehlivým způsobem, kde se tedy dlužníku dostalo spolehlivé zprávy o postupu. Když tedy žalobce v první stolici ani ne-

tvrdil a tím méně prokázal, že písemné vyjádření Aloisa H-a napsané podle tištěného záhlaví na tiskopisu žalobcově a datované dnem 8. března 1924 žalované záložně vůbec předložil, o postupu záložnu vyrozuměl pouze svým dopisem dne 27. května 1924, t. j. 4 dny před podáním žádosti Aloisa H-a o vyrovnávací řízení ze dne 31. května 1924 a pak, když záložna v zájmu poctivosti a víry v obchodování dotazem u H-a zjistila, že se postup vůbec nestal, a výsledek dotazu žalobci oznámila, žalobce s ní sdělil, že si to s H-em vyřídí, musela žalovaná strana býti o tom přesvědčena, že žalobce sám uznal nedostatečnost svého oznámení záložně o postupu, že si věc s H-em vyjedná a v příznivém případě jí pak učiní nové oznámení o postupu. O tom musila býti tím spíše přesvědčena, ježto podle zjištění byl žalobce výslovně upozorněn, že na základě prvního oznámení nemůže býti postup na účtě H-ově poznamenán. Když se pak žalobce dále po celou dobu nehlásil a dne 20. listopadu 1924 naopak osobně se dostavivší Alois H., — tedy téměř půl roku po dopisu žalobcově — postoupil Václavu K-ovi veškeré přebytky ze svého pohledávání, neměla žalovaná záložna příčiny tomuto postupu nedůvěřovati, vždyť musila býti přesvědčena, že by se byl žalobce podle zásad poctivého obchodování již dávno musil přihlásiti, kdyby bylo bývalo jeho tvrzení o postupu odůvodněno.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu prvního státního soudu, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, opřenému o dovolací důvod § 503 čís. 4 c. ř. s., nelze upřít oprávnění. K účinnosti postupu pohledávky proti dlužníkovi stačí každá jasná spolehlivá zpráva, jež ho došla, ať byla učiněna kýmkoliv, neboť zákon chrání toliko bezelstnost dlužníkovu, a proto se může platně zbavit závazku placením postupiteli jen po tak dlouho, dokud nezví o postupu, dokud mu osoba postupníková není známa. Jakmile se tak stalo, jak jest zjištěno nižšími soudy v souzeném případě, nesměl již dlužník bezstarostně platiti postupiteli ani dalšímu postupníkovi, nýbrž měl žádati od dřívějšího postupníka (žalobce) průkaz o postupu a, dokud ho nedostal, měl podle ustanovení § 1425 obč. zák., chtěl-li se závazku zprostiti, složit dlužný peníz na soudě. Platil-li nicméně dalšímu postupníku K-ovi, máje vědomost o dřívějším postupu, činil tak na vlastní vrub a nebezpečí a musí prvnímu postupníku nicméně zaplatiti. (Viz Ehrenzweig das Recht der Schuldverhältnisse, druhé vydání z roku 1928 str. 263 a 264.) Nelze přisvědčiti názoru nižších soudů, že oznámení, jež se žalované dostalo dopisem ze dne 26. května 1924, nepostačuje, naopak oznámení to podle zákona postačovalo a bylo věrohodně spolehlivé, an je učinil žalobce sám jako osoba na postupu účastněná. Při tom jest ovšem lhostejným názor žalované záložny, že jí nestačí jednostranné oznámení postupníkovu, by mohla vzít postup na vědomí, nýbrž že potřebuje ještě prohlášení postupitele, neboť o účinnosti postupu proti záložně rozhoduje zákon (§ 1395 obč. zák.) a nikoli její

odchylný právní názor. Z vyjednávání s Aloisem H-em a se žalobcem, v němž tento prohlásil, že si to vyřídí s Aloisem H-em, dověděla se žalovaná, že postup je sporným a měla se proto před vyplacením dotázati žalobce po výsledku jeho dohodnutí se s H-em; neučinila-li tak, jednala sama neopatrně, zaplativši nicméně novému postupníku. Chtěla-li se však žalovaná krýti, mohla dlužný peníz složit na soudě, nikoli však dalšímu postupníku bezstarostně platiti; učinila-li tak, jednala na vlastní vrub a nebezpečí.

Čís. 8052.

Podle § 69 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. pro Čechy, musí býti všechny schody ve stavení na volných místech opatřeny zábradlím a žerděmi ku přidržení se. Nepostaral-li se zaměstnavatel o to, jest práv zaměstnanci (§ 1157 obč. zák.) ze škody pádem na schodech.

(Rozh. ze dne 18. května 1928, Rv I 1274/27.)

Žalobkyně, služka v hotelu žalovaného v M. v Čechách, sklouzla, sestupujíc s půdy, na schodech a zlomila si nohu. Žalobní nárok na náhradu škody neuznal procesní soud první stolice důvodem po právu, o d v o l a c í s o u d napadený rozsudek potvrdil.

N e j v y š š í s o u d zrušil rozsudky obou nižších soudů a vrátil věc soudu první stolice, by ji znovu projednal a rozhodl.

D ů v o d y:

Dovolání, opřenému o dovolací důvody § 503 čís. 2, 3 a 4 c. ř. s., nelze, pokud jde o poslední dovolací důvod, upříti oprávnění. Podle § 69 stavebního řádu pro Čechy ze dne 8. ledna 1889, čís. 5 z. zák. nutno v každé budově zřídití ohnivzdorné schody, jimiž lze se dostat s půdy a ze všech bytů k domovnímu vchodu, pokud se týče ven a do sklepa. To má v zápětí nutnost zřídití podle rozlehlosti budovy jedny nebo více schodů. Tyto schody musí na volném místě býti opatřeny pevným, aspoň 1 m vysokým zábradlím z ohnivzdorné látky a musí býti opatřeny tyčemi k zadržení se. U schodů překlenutých a podklenutých lze zřídití stupně ze dřeva. Jinaké schody, sloužící k pohodlí a ke spojení s jinými schody, mohou býti provedeny podle libosti. První soud zjistil, že žalobkyně klouzla na čtyřech kamenných schodech vedoucích pod širým nebem ze dvora na plošinu zadní hotelové budovy, že schody ty neměly zábradlí, ani žerdě k zadržení a že zábradlím po pravé straně jsou opatřeny teprve vyšší schody, vedoucí z oné plošiny na půdu hotelu, že zábradlí to sahá svým připevněním tak daleko, že se ho může přidržeti i člověk stojící ještě na druhém stupni od zdola, a usoudil, že schody ty vyhovují i ohledně zábradlí předpisům § 69 staveb. řádu, to tím spíše, ježto schody ty jsou vedlejšími, jichž používá hlavně hote-